

La roja lluna sobre l'aigua mansa

Germà Fornet Canet

Els dies s'assemblaven massa els uns als altres. La monòtona rutina es feia insuportable si no hagués sigut per les nits de lluna plena. Es llevava a les 6:00 del matí per anar a l'hort amb l'oncle Boro. Regava la tomaquera i les albergínies, arreplegava la ceba dolça i arrancava un garbell de males herbes que aprofitaria per donar de menjar al bestiar. Tornava a casa a les 12:00 cansat com un burro de sènia. Es menjava el plat rutinari i puntual que tots els dies li servia la tia Vicenteta.

- Pebreres farcides amb tonyina negra, hui és el meu dia! - exclamà Bernat amb més fam que un lladre.

- No, soca! Ja et vaig dir que hui les faria amb carn picada, que la tia no ha pogut passar per la pescateria - replicava sa tia mentre li acostava l'aigua.

Uns minuts després entrava a la dutxa, deixant-la feta un merder. La tia Vicenteta ja s'encarregaria de fer-li-ho saber. No tenia mal geni, però tampoc tolerava el desordre. A les 12:30 els dies més puntuals, altres un poc més tard, ja eixia de casa escapat com un coet. No tenia ni un minut a perdre ja que a la 13:00 començava la seua jornada vespertina a las piscina del poble del costat. El poble de l'Albert, el seu actual nóvio.

Aquesta faena li semblava més entretinguda que no pas anar a l'hort amb l'oncle Boro. Aprofitava les vesprades de suposada vigilància per llegir qualsevol novel·la, sentia certa debilitat pels vuitcentistes russos, era el seu darrer descobriment. Era feliç amb poc. Un ull al llibre i l'altre cercant algun culet masculí, o femení tan si val, on fixar la vista i deixar volar la imaginació. Poca era l'atenció que dedicava a la piscina, realment tampoc feia gaire falta. Tenia sort que havia caigut en gràcia a l'empresa de vigilància on treballava, i si l'encarregat el repremia perquè l'havia vist distret sempre ho feia amb un mig somriure a la boca. Sempre havia pensat que si intentés de dir-li alguna cosa pujada de to al seu encarregat este no li tancaria les portes, o almenys això li agradava

pensar. A les 20:00 arribava a casa, amb més fam que un lladre, i a les 20:10 ja tenia el sopar a taula. La tia Vicenteta sabia el ritme diabòlic que portava el xicot durant l'estiu.

Només uns minuts assegut al sofà de casa mirant el televisor li eren suficients per fer un improvisat i concretíssim anàlisi de la situació política.

- Banquers i polítics, tots són uns fills de putes, no hi ha més! -apagava el televisor i marxava.

Les seues nits començaven a ser èpiques. Tot i que ell tenia nóvio no podien deixar de veure's. La passió els consumia quan estaven a dins d'aquella barroca i calorosa casa de poble. Sabedors que allí no els podia veure ningú es menjaven a besos i arraps, com si foren dos xiquets famolencs. Clar, era estiu i al poble la xafogor era sufocant.

Ell aprofitava que els seus pares estiuaven a la caseta de la marjal per convidar Lluna-roja -així és com la cridava en Batiste- a casa del poble. Ella, que es sentia efusivament atreta per ell, no podia rebutjar la cita. Durant tot aquell dia i fins uns minuts abans de l'esperada cita anava amunt i avall, rumiant i pensativa. Alçava el cap, agarrava aire i el soltava bruscamment amb un sospir, abaixava el cap, pegava dues passes al davant i repetia tot el procés, com si hagués entrat en bucle. Alçà novament el cap, esta vegada no l'abaixaria, i decidí no capficar-se més. Ell era qui estava compromès -es deia una i altra vegada murmurant- i, en tot cas, qui hauria de ratllar-se la bola. La cita havia de ser clandestina, no hi havia dubte.

El poble era menut i tothom els coneixia. Ambdós ho sabien i posaven de la seua part perquè tot anés rodat tal i com ho havien acordat. Ella deixava la moto al carrer del darrere per evitar sospites òbvies. Ell, en canvi, deixava el cotxe al girar la cantonada per a què el seu oncle, qui hi vivia tot l'any al poble, no sospités res. Ell era conscient que estava compromès amb el xic de la plana,

l'Albert, i que no hauria d'enganyar-lo, però les ànsies d'emprendre aquella xiqueta eren incontrolables. Sovint pensava que no estava sent èticament conseqüent, intentava posar-se en el lloc del seu nóvio l'Albert i es preguntava quina podria ser la seua reacció, però l'ansia d'investir-la era superior a la cordura i l'ètica requerida per al moment. Lluna-roja també moria per compartir complicitats amb ell durant les caloroses i silencioses nits d'aquell estiu. Els dos feien per dissimular l'apetit que posseïen, però este acabava manifestant-se en forma de mirada continguda o bes infinit. I així ho demostraven les interminables i apassionants nits d'estiu que els dos passaven a la casa del poble.

Ell sentia quelcom diferent amb aquesta xiqueta. No pot ser! No deuria ser infidel a l'Albert! Es repetia una i altra vegada. Però res més lluny de la realitat, ella era la lluna roja amb qui sempre s'havia fixat. Tot i la seua homosexualitat declarada, i no del tot reconeguda per la seua part, no podia deixar de pensar en el brusc plaer que sentia quan se la follava.

Ell no li llevava els ulls del damunt. La seguia amb la mirada quan entraven a l'institut de bona matinada. La seguia quan eixien al mig dia. I jugava a imaginar-se-la escassa de roba a l'arribar a casa. Que complicats se li plantejaven els dies d'estiu al Batiste, però que dolces li sabien les nits.

Són les 21:27 i lluna roja en breu estaria tractant de deixar la moto en un carrer paral·lel al de casa d'en Batiste. No podia permetre's el luxe d'arribar a casa i veure's Lluna-roja esperant-lo al portal i mig atemorida de poder ser descoberta. 20 minuts després ja eren els dos protagonistes d'una conversa.

- Cada vegada tinc més por a ser descoberta per algun noctàmbul desorientat-deia Lluna-roja mentre s'encenia un cigarret.

- És cert que si visquérem a una gran ciutat no hauríem de ser tan perfeccionistes en els detalls, i la nostra tensió disminuiria -deia en Bernat convençut i satisfet de viure-hi en aquell indret i poder expressar al màxim aquelles nits d'estiu.

Es miraven fixament als ulls, amb la respiració encara accelerada d'haver acabat de follar. Quan hi eren junts el món s'aturava, el temps no existia, i els dos se sentien satisfets sense cap altra preocupació que estar-ne l'un al costat de l'altre. Descansaven i es fumaven un cigarret mentre parlaven de l'última pel·lícula dels germans Coen.

- Tal vegada siga esta la que menys m'ha entusiasmat dels Coen -deia ella convençuda.

- Pense el mateix, m'ha resultat lenta i poc original, possiblement la menys representativa de l'estil Coenià - replicava ell amb la calma que el caracteritzava.

Silenci. Ambdós descansaven i pegaven una forta calada al cigarret. Ell sabia a glòria. Silenci de nou que només quedaria interromput per la dolça veu d'ella que fixant la mirada en la finestra i senyalant l'horitzó va dir:

- Fixa't amb la lluna, està com nosaltres, plena i encesa!

Ell la mirà i menejà suaument els llavis com si anés a dir alguna cosa, però només somrigué. Es van fondre en un abraçada i tot seguit reprenien la conversa amb el cigarret quasi consumit.